

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. október 28.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

OTT AZ ÚR

Köszöntés igéje: Zsoltár 33,11-12

Az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. Boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának.

Énekek: 266; 398

Lekció: Ezékiel 47,13-48,35

Alapige: Ezékiel 47,13-14.21-23; 48,30-35

És monda az Úr Isten: Ez a határ, amely szerint örökségül osztatok el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzse szerint, Józsefnek két örökséget. És vegyétek azt örökségül mindnyájan egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a föld örökségül. [...] És osztatok el ezt a földet magatok közt Izráel nemzetségei szerint. És legyen, hogy sorsvetéssel osztatok el azt magatok közt és a jövevények közt, akik közöttetek lakoznak, akik közöttetek fiaikat nemzettek, és úgy tartsátok őket, mint aki ott született az Izráel fiai között: veletek együtt sorsvetéssel legyen örökségük Izráel nemzetségei között. És úgy legyen, hogy amely nemzetséggel lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Úr Isten. [...] És ezek a város külső részei: Az északi oldalon négyezeröttszáz sing mérték. És a város kapui, Izráel nemzetségeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy. És a keleti oldalon négyezeröttszáz sing és három kapu: József kapuja egy, Benjámín kapuja egy, Dán kapuja egy. És a déli oldalon is négyezeröttszáz sing mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy. A nyugati oldalon négyezeröttszáz sing három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Nafthali kapuja egy: Köröskörül tizennyolcezer sing; és a város neve ama naptól fogva: Ott az Úr!

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, mert nemcsak a mennyei dicsőségben hangzik a halleluja-ének angyalaid és a hitben elhunyt szeretteink, szentjeink szája által, hanem mi is a gyülekezet közösségében, így most a hétközi istentiszteleten is imádhattunk téged és magasztalhattunk. És ahogy énekeltük is: egyedül Jézus által történhetett mindez.

Köszönjük, hogy a teremtett világban is felragyog isteni személyed nagysága, gondoskodásod, Jézusban pedig szabadításod, megtartó voltod. Hálát adunk neked, hogy a gyülekezet közösségében a te igéd is megszólal újra meg újra, és így Szentlelked és igéd által vagy velünk mennyei Atyaként.

Kérünk téged, ha bármelyikünk fáradt lenne akár testileg vagy lelkileg, a te jelenlétedben így a hétközben is hadd tudjon megpihenni.

De köszönjük az őszi szünet ajándékát a pedagógusoknak, diákoknak, azoknak a családoknak, akik el tudtak menni pihenni.

Köszönjük, hogyha a hírekben arról is hallunk, hogy egyre veszélyesebb az egészségügy helyzete, a Covid-helyzet miatti baj nehézsége, mi vigyázhatunk is magunkra és egymásra, de most is együtt is kérhetjük, hogy könyörülj rajtunk.

És ahogy olvastuk a napi csendességben is, köszönjük, hogy könyörülő szeretetedbe ajánlhatjuk vezetőinket, világi és egyházi vezetőinket is, népünket, országunkat így az istentisztelet elején is már.

Kérünk téged, hogy erre tekintettel is szólj hozzánk, hogy hogyan tölthetjük be mi is a hazaszeretetben kapott ajándékodat.

Köszönjük a mögöttünk levő ünnepet, az állami ünnepünket is, és, hogy előttünk pedig ott van a reformáció drága egyházi ünnepe. Kérünk, hogy ez az ünnepélyesség is hadd töltsön be bennünket most örömmel.

Jézusért hallgasd meg így imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Ahogy említettük már, a gyermekek csendeshétvégéjén felmentünk a púpra a kirándulás végén számháborúzni. És akkor már közlőről is láthattuk, hogy egy gyönyörű kilátót építettek a nyár végén, ősz elején a neszmélyi várdombra, és egy kellemes kis kiülő helyet, pihenőhelyet is. Ha a testvérek még nem látták, ha más nem, interneten keresztül, vagy ha személyesen járnak arra, majd figyeljék meg, a távolból is jól észrevehető. Nagyon szép lett a neszmélyi púp – mi nevezzük így, a pasaréti gyülekezeti tagok már régóta, és arról híres, hogy oda legtöbbször igyekszünk feljutni, a gyermekekkel mindenképpen, ha lehet, számháborúzni is.

Ott a púp tetején mindig lehet gyönyörködni a tájban. Egyik oldalán a szőlőhegyeket, gyönyörű szőlőskerteket látni, ami egyébként világhírű, 2007-ben még világbajnok is lett a bora. A másik oldalon pedig, a konferenciatelepünk felé, a Duna felé tekintve, láthatjuk, hogy mennyire szép a magyar táj. Látjuk Neszmélyt magát is, Dunaalmást, illetve látjuk a Duna másik oldalán Felvidéket. Azért mondom így, hogy Felvidéket, mert tudjuk, hogy ott a Duna határ-

folyó is. Országhatárok választják el a régi magyar vidékeket egymástól. De ettől még tény, hogy egy nép, egy nemzet, egy haza. És olyan jó erre gondolni, hogy az Úrtól kirendelt helyén lehet mindig is az, aki ehhez a néphez tartozik. Lehet, hogy országhatárok vannak a történelmi dolgok miatt, de egy nép. Sokféle nemzetségből, de egy nép, egy haza.

A hívó emberek számára pedig – most, hogy mögöttünk van október 23-a ünnepe – különösen is bátorító, hogy ahol élünk, bárhol is élünk a hazában, egy népben, az mindig azt is jelenti, hogy az Úrral élünk együtt. Nemcsak az Úrtól rendelt helyen, hanem magával az Úrral együtt. Itt ezen a földön is, és mindörökre majd az Úr Jézus eljövetele után.

Ahogy hallottuk – és remélem, hogy a csendességekben olvastuk is ezeket a részeket, hiszen most fejeztük be Ezékiel könyvét –, Istennek és az ő népének a közössége csodálatos lelki valóságát, igazságát nem csupán azzal írja le, hogy olyan, mint egy városhoz hasonló épület, templom egy hegy tetején – ez a 40. résztől kezdődő szakaszban volt –, hanem az egy templomközpontú város is. De ez a város most már éppen ezért szent város. Ez a szent város pedig központja egy országnak. Egy olyan hazának, amelyiket jól körül lehet határolni. Ez az ígéret földje. Ismét az ígéret földjéről beszél az Úr a fogságban levő népének. A 47. rész 13. versétől kezdődően az Ezékiel könyve legutolsó zárószakasza van a 40-48. részekben leírt igei kijelentés lezárásaként is. És ahogy hallottuk, a legvégén így fejeződik be ez a könyv, és ez a zárószakasz, hogy ennek a városnak a neve: ott az Úr.

Fontos tehát – és az elmúlt hétközi istentiszteleti alkalmon hallhattuk is –, hogy annak is nagyon bátorító üzenete van, hogy az Úr az ő népével való közösségét úgy írja le, mint egy templom, ami egy városhoz hasonlít egy hegy tetején. De aztán ez a kép így kitágul, és hadd mondjam így, még személyesebbé lesz. Hiszen itt olvashattuk a fejezetekben, hogy a templomban, a templomon belül csak azok lehettek ott, akik engedélyt kaptak. Az Úr jelenléte közelében csak ők lehettek. Most viszont már ott vagyunk, hogy az egész országban, akik élnek, átélhetik ezt a csodát, ezt a titkot: ott az Úr. Nagyon személyesen, nemcsak a cádóki papok vagy léviták – a képpel kifejezve –, hanem most már az Úr teljes népe. Sőt, hallottuk, hogy még a jövevények is átélhetik az Úr jelenlétének az örömét. A jövevények, az idegenek is, ahogy kiemelte az ige.

Benne van ennek a zárószakasznak a képi kijelentésében tehát, hogy az Úr az ő népével való közösségét úgy is bátorítólag és vigasztalólag akarja elmondani övéinek akkor is, meg nekünk is most, hogy milyen az, amikor ott az Úr egy egész országban, amely egyébként öröksége az ő népének. És ebben az országban akkor hogyan valósul meg, hogy a szent város a központja. Mi történik emiatt ebben az egész országban. Ezékiel idejében – ma is így figyeljük meg –, Ezékiel idejében mit jelentett, és hogy lett ez beteljesedve, illetve kiteljesedve hogy lesz majd az Úr Jézus személyében és megváltó művében.

Most pedig mondok egy egyszerű igazságot, amit jól ismertek, Jézus meghirdette: eljött az Isten országa. És arról is beszélt ő maga is, hogy eljövendő az Isten országa. És ha mindez Jézusban beteljesedett és készül kiteljesedni,

akkor mi, akik az újszövetségi hívő nép vagyunk, itt és most a mi helyünkön, Magyarországon jelenleg a pasaréti gyülekezetben, hogyan élhetjük meg ennek az ószövetségi kijelentésnek az üzenetét, igazságait.

Először azt nézzük tehát, hogy most már nem csupán egy városhoz hasonló templom a hegy tetején képeivel kifejezve milyen Isten és az ő népe közössége Ezékielék számára is, hanem amikor már egy templom, és egy szent város központtal helyreállított ország, amely öröksége is a népének – mit akart Isten ezzel elmondani.

Mindenképpen ezekben a képi kifejezésekben látható, hogy a hangsúly a leírás során, az irodalmi nyelvezettel is, a földrajzi kifejezésekkel bemutatni, hogy milyen is ez az ország. Milyen az ígéret földje. De most nem a Mózes könyvei vagy a Józsué könyve bibliai kijelentése van előttünk, hanem Ezékiel próféta látomásában.

A fogság népe számára továbbra is benne van ez a drága üzenet, hogy reménység. Ahogy elmondtuk, Ezékiel Jézus születése előtt 597-ben került a fogságba, ő is már évek vagy évtizedek óta fogoly, de aztán megkapja az Úr kijelentését Jeruzsálem pusztulása után tizennégy évvel. Ennek a kijelentésnek a záró sorai vannak előttünk. Reménység, hogy ismét elfoglalhatja a teljes Úr népe, mind a tizenkét törzs azt az örökséget, amit Isten nekik kijelölt. És továbbra is ebben az országban a templom és a szent város lesz a központ. Valamint az Úr szolgálata, az Úrnak végzett mindenfajta istentisztelet ószövetségi értelemben ott zajlik, de az egész országra nézve igaz ez, a város központi jellege miatt, hogy ott az Úr. A 40. rész elején templomépület képeivel a látomások, kijelentések, itt pedig földrajzi kifejezésekkel a képek.

De azért nagyon személyes valóban, mert gondoljuk el, hogy most arról ír a prófécia látomásban, hogy az egyes törzsek és az egyes törzseknek a családjai kik, hol kapják meg azt az örökséget, amit az Úr kijelölt nekik. Az Úrtól kapják. Sorsvetéssel is dől ez el, de az egész szakaszban hallatszott, hogy az Úr hova helyezi a Dán törzsét, hova helyezi Áser törzsét. Mindenki megkapja azt a helyet, ebben a kijelentésben az ígéret szerint, azt a földet, ahol lakhatnak. Ahonnan aztán a központi várossal, a szent várossal meg a templommal is kapcsolatban lehetnek. Még azt is elmondta az Úr, és hallottuk, bemutatja, hogy az egyes törzsek hol mehetnek majd be a szent város kapuin. Megvolt mind a tizenkét törzsnek a kapuja, ahol ott be tudtak menni. Ezek a kifejezések mutatják, – tehát földrajzi kifejezések, persze a templomleírás miatt vannak épületrészekre vonatkozó kifejezések is az irodalmi nyelvezetet alapul véve, de az üzenetben benne van, – hogyan valósul meg az, hogy ott az Úr, és az ő népe hogy tud nagyon személyesen ezzel az Úrral kapcsolatban lenni.

S hogy ez a kijelentés az Úrnak is mennyire fontos, az abból látszik nagyon mélyen, hogy az ígéret földje az új, helyreállított ország leírása kezdeténél halljuk, arról beszél, hogy én valamit esküvel ígértem. Nemcsak megígértem valamit, hanem esküt is tettem, hogy betartom az ígéretemet. Itt ezzel a kifejezéssel hallhattuk: „mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt”. Fölemelni a kezét – az újabb fordítások magyarul is itt már az eskü szót is

használják. Nem tudom, emlékszünk-e, hogy a 40. rész szakaszában hallhatuk, hogy az az isteni kéz, amely Ezékielt megragadja és ezt a látomást így kijelentheti számára, ez az isteni kéz az, amely mindazt elvégzi, amiről ez a látomás szól. Az isteni hatalmas kéz tehát képes arra, mert mindenható kéz, hogy mindent megtegyen, amit ez a látomás tartalmaz, most pedig az esküre felemelt isteni kéz képe mutatja, hogy amit Isten mond, még ha ígéret is csupán, tehát még nem valóság, még csak ígéret, de olyan biztos, hogy meg is esküdött az Isten.

Nem sok helyen beszél a Szentírás az Úr felemelt kezéről ilyen értelemben, esküjéről, de ahol szól, ott kifejezi, hogy ennyire megbízható Isten, amikor ígér valamit. És önmagában ezt olyan bátorító, és szép kimondani is: a helyreállított ország, mint ígéret földje ismét kijelentésben hallatszik a nép számára.

Ezért hadd mondjam most újra, itt a földrajzi képek miatt is – és a bevezetőben említett élményünk a gyerekekkel ott a púp tetejéről milyen szép a látvány – elmondható lenne, hogy ez tényleg látványként is szép. A szemnek is gyönyörű lehetne. De nem a szemnek van leírva, hanem a fülnek, hogy halljuk a kijelentést, halljuk az Isten szavát, az ígéretet is, az esküvel tett ígéretet. Itt képek vannak, amik nagyon szép látványt adhatnának, ha lerajzolnánk. Egy gyönyörű földrajzi ábrát lehetne itt készíteni, a mai technikával pláne szépet, de az a fontos, hogy mit hallunk. Csak most nem a templomépület képei üzenete az egész Bibliában, hanem az ígéret földje, a helyreállított ország, amelynek a központjában a szent város, annak is a központjában a templom, hogy ez milyen üzenetet hordoz az isteni kijelentésben, és nagyon személyesen.

Mikor ígérte meg Isten esküvel, hogy ő az ő népének földet ad? Még amikor nem is voltak nép. Csak az ősatya üdvtörténeti időszak a földi életben, Ábrahám. Ábrahámnak – emlékszünk – Isten megesküdött, amikor megáldozta Izsákot, illetve meg kellett volna áldoznia Izsákot, és ő kész volt erre, akkor hangzik el, hogy Isten esküt is tett mindarra nézve, amit már korábban is mondott ígéretképpen Ábrahámnak.

De amit Isten Ábrahámnak esküként tett a földre vonatkozóan, az ígéret földjére vonatkozóan, az azért még tovább kell, hogy visszamenjen az isteni kijelentésekre nézve. Hiszen miért kellett az ígéret földjét Ábrahámnak esküvel megígérni? Azért, mert a teremtésnél már Istennek megvolt a terve, hogy az Éden kertjéből kiindulva az egész földön – ha nincs bűneset –, az Éden kertjéből kiindulva az egész földön az Úrral való boldog közösség. Csak a bűneset berontott.

Gondoljunk aztán a Noé történetére, az özönvízre. Annyira megromlott a föld, hogy az egész földet globálisan Istennek el kell pusztítania. Itt nincs az, hogy az egész földön az Éden kerti állapotok. Pontosan ellenkezőleg: minden elpusztul. De a bárkában levők megmaradnak, még az állatok is. Azután egy új élet indul. És Isten Noénak is ígéreteket tesz. Aztán pedig hamarosan a Noé története után ott van az ábrahámi történetek kijelentése.

Mert majd azon a földön – amit Ábrahámnak ígért Isten – fog megszületni az a Messiás, aztán meghalni, aztán föltámadni, aztán mennybe menni, akit,

még szintén a bűnesetnél, megígért Isten. Az ígéret földje fontos Ábrahámnak és az ő utódainak, fontos Izrael népének azért, mert fontos az Úrnak a messiási ígéret miatt.

De aztán Ábrahám után, Dávid, Salamon után beszennyeződött a föld. Például nem tartották meg a szombat-törvénynek azt a fontos paragrafusát, hogy minden hetedik évben nyugodjon a föld. Ők azonban ezt nem vették komolyan. Egyik hetedik évben sem nyugodhatott a föld a mózesi törvények szerint. És majd nézzük meg, hogy a Krónikák 2. könyve 36. részében, az utolsó részben Jeremiás próféciájára is utalva elmondja, hogy a hetvenéves fogság, a babiloni fogság hetven éve azért is volt annyi és azért is történt, hogy megnyugodhasson a föld a kihagyott szombatévek nyugtalansága miatt. Isten békességet akart még a földnek is adni. Hát még akkor azoknak, akiket noha most fogságba vitetett, mert a fogságban helyreállítani akarja lelkileg a népét, de visszaviszi a megnyugodott földre. Az ígéret földje ismét tisztán, szentül az Úré és az Úr népéé lehet. És Ezékiel ezt kapta meg, ezt az igei üzenetet, gondolatot a látomásainak az utolsó szakaszánál.

Csak néhány részletet hadd emeljek ki rámutatva, hogy itt mennyire az ígéret földjének a bibliai kijelentései vannak, mert Mózes könyveiből meg Józsué könyvéből vannak kifejezések, még városnevek is, noha itt van több ismeretlen városnév. Ami viszont nagyon fontos, hogy a Rúben, Gád és Manassé fél törzsének – emlékszünk – a Jordánon túl lett öröksége, mert ezt kérték. De eredetileg nem ez volt a terv, hanem a Jordánon innen, amikor már átmennek a Jordánon a pusztai vándorlás után, a Jordán határfolyó. És itt arról olvasunk, hogy az ígéret földje, ez a helyreállított ígéret földje, a teljes föld a Jordánnal határolva keletre. Mert ez volt az eredeti terv, és Isten ezt itt komolyan veszi.

Az is fontos, hogy a korábbi időkben a nagyobb törzsek nagyobb területet kaptak, a nagyobb létszámú törzsek. Itt meg minden törzs egyformán kapja a területét. Mindegyik ugyanazt a területet, egyenlőképpen kapják az örökséget. És mind a tizenkét törzs. A babiloni fogság csak a júdai országrész elvitelét jelentette, de Ezékiel könyvében is már korábban is ott volt, hogy Isten nemcsak a júdai országrésznek akar reménységet adni, hanem Izraelnek. Izrael tehát, mint az ő népe, a tizenkét törzs népe.

Nagyon bátorító és olyan vigasztaló, hogy a jövevények is megkapják. Örökséget kapnak köztetek. Több ószövetségi prófécia szól erről, hogy a pogányok is örökölhetnek majd az Úr népével együtt, amikor eljön a nagy megváltó mű.

Minden törzsből lehetnek földművelők – itt a bibliai kép leírásakor kiderül, hogy a szent várost körül veszi egy olyan terület, ahol földet művelhetnek, és minden törzsből mehetnek oda.

Van egy fejedelem is, aki szintén rendelkezik egy bizonyos résszel itt ezen a szent földön. Ez a fejedelem is mutat arra, hogy nemcsak papi szolgálata van az Úr népének, hanem van fejedelme, van vezetője, világi vezetője.

Aztán ott vannak a város kapui: tizenkét törzs neve. Ez azért fontos, hogy az örökség elnevezésénél Manassé és Efraim nevei szerepelnek – József fiaié –, de a városkapuk neveinél már Jákób tizenkét fia. Lévinek is van egy kapu, ahol

bemehet, illetve József. Ezek mind-mind azt mutatják, hogy egy az Úr népe, tizenkét törzs, de egy nép, és teljesen az Úrral való boldog közösségben.

És így van a zárás: „és a város neve ama naptól fogva: Ott az Úr!” Az új Károli fordítás, ahogy megnéztem, így fordította: „Ott lesz az Úr!” – tehát jövő időben. A Károli bibliámban itt van egy „lakik” kifejezés, de dőlt betűvel, mert a megértés miatt segít: „Ott *lakik* az Úr!” De az ősi nyelven ennyi van ott csupán: „Ott az Úr!” – akár jövő, akár jelen időben is fordíthatjuk. Jövő időben azért lehet nyugodtan fordítani, mert ez jövőbeni reménység. De közben, mivel kijelentetett, olyan mintha már valóság lenne. És hogy ez tényleg így van, ez abból látszik, hogy a Jelenések könyvében úgy van leírva ez a prófécia, mint ami már beteljesedett. Múlt időben. Olvashatjuk a Jelenések könyve utolsó két részében. Pedig nekünk is jövendő még, hiszen nem jött el Jézus, de annyira biztos Isten esküvel tett ígérete beteljesedése, hogy a Biblia utolsó könyvében is így mutatja be. A kijelentésben olyan, mintha már bekövetkezett volna, hogy lássuk, nagyon részletesen, hogy mi fog történni, de ez még jövendő.

A név, az a dolog lényegét hordozza. Mikor erről van szó más helyeken, hogy az Úr neve, akkor bemutatja, hogy ki is az az Úr, aki ezt a nevet hordozza. „A város neve.” Mi a lényege a városnak? De ez a város azért fontos, mert ott a templom. Templomközpontú város, de közben most már a földrajzi képek miatt, a záró szakasz kijelentése hangsúlya miatt, ez egy központi város, egy egész országnak ez a központja. Ha a város neve „ott az Úr”, akkor az ország is azt jelenti, hogy „ott az Úr” – ennyire szoros kapcsolat az Úrral.

Eszembe jutott, hogy miután befejeződött a városhoz hasonló templom a hegy tetején bemutatása, a 43. rész elején azt olvashattuk, hogy jön az Úr dicsősége látványa, valamint hallani is lehet az Úr dicsőségének a hangját, és jön és bemegy a templomba, bemegy a városba. De ott ez van: az Úr dicsősége. Itt meg mi szerepel már? Az Úr maga. Különbség van aközött, hogy az Úr dicsősége látványa, hallásban is hallható jelensége jön, ez fontos, mert dicsőség, lehet látni valamit, lehet hallani valamit, de az Úr személyének a titka a maga valóságában nem lehet benne még. De a nagy reménység, hogy az Úr van ott, vagy az Úr lesz ott, az Úr lakik ott. Az Úr maga az ő népével.

Ezért olyan bátorító ezt kimondani, ahogy már jeleztem az elején is, hogy ez a bibliai kijelentés ószövetségi kijelentésként Jézusban beteljesedett, és majd kiteljesedik. De a fogság utáni nép lelki és fizikai helyreállításában is ennek a kijelentésnek is van bátorító, vigasztaló üzenete. Ne felejtsük el, amikor hazamentek a fogságból, Ezsdrás is, azután Nehémiás – emlékszünk – a méd-perzsa uralkodónak az egyik legbefolyásosabb tisztviselője és ő is megy haza, mert meg kell építeni Jeruzsálem kőfalát –, vannak bajok. Egyrészt idegen hatalmak uralma alatt van ez az ország. Ígéret földje, otthon lehetnek, de idegen hatalom alatt mindvégig. A hazájukban élhetnek, de mások uralkodnak fölöttük. Ettől azonban még nem változott az a tény, hogy ott az Úr.

Nehémiás is, mikor hazamegy, átéli ezt a titkot. Ne felejtsük el, azért is imádkozik olyan őszintén és bátran, meg azért bátorít az Úrral. Ismét az ő példáját hozom, hogy jelezzem, hogy ő nem is lakott Jeruzsálemben, nem is la-

kott az ígéret földjén, de megy haza, mert baj van, hogy megvalósulhasson az Úr jelenlétének a biztos valósága az ő életén keresztül is. És lehetne folytatni.

Ott az Úr akkor is, hogyha a földi körülmények még mintha nem ezt igazolnák. Szabadok lehetünk a múlt vétkeiktől, hiszen ha hazamentünk a fogságból, és visszakaptuk az ígéret földjét az Úrtól, ez azt is mutatja, hogy ő megbocsátott, megszabadított, helyreálltunk. Csak még nem abban a teljességben, ahogy az Úr igéjében tudjuk, hogy a prófétaik kijelentések mit mondtak, illetve ők is még mindig várták a Messiás érkezését. De a múlt vétkeiktől szabadon, a jelen minden nehézsége, baja vagy öröme közepette is hűséggel az Úr követésében. Egy személyben, családként is, és közösségként is. És tudjuk, hogy az Úr milyen ígéretet tett esküvel az atyáinknak, Ezékielen keresztül nekünk is, milyen fantasztikus lesz, ha mindez beteljesedik.

Ugyanazt élték meg a fogság népe, amikor hazamehettek, amit Ábrahám-ról olvasunk a Zsidókhoz írt levélben a 11. részben, hogy az ősatya egyetlen helyet birtokolt az ígéret földjéből: a temetkezési helyet, Makpelá barlangja és a környező mező, ahol Sárát eltemette. Csak az volt az ígéret földje, ami már az övé lehetett a sajátjaként a szó szoros értelmében. De az ígéret miatt tudta, hogy ez az egész föld az enyém lesz és az utódaimé. És ezért mondja a Zsidókhoz írt levél írójának az Úr Lelkétől vezetve, hogy Ábrahámot betölthette az a boldog reménység, hogy enyém az ígéret földje. Itt lakom, most még vándor vagyok, most még jövevény vagyok, de éppen az én jövevény voltam, hogy sátorozó életet élek, mutatja, hogy micsoda földet kapok én az Úrtól az ígéret földjeként, amikor eljön az örök haza drága valósága, és beteljesedik ez a reménység. Ábrahám is ebben a hitben élt, hogy most is, ahogy itt élek, az Úr ígéreteit tapasztalom, élem meg a földi életemben, és micsoda ígéretetek vannak az örök hazára vonatkozóan. Ott olyan bátorító azt olvasni – a Zsidókhoz írt levél 11. rész 9-10. meg a 15-16. versei különösen is fontosak most –, hogy lett volna lehetőség Ábrahámnak is visszafordulni, hazamenni Háránba, vagy még tovább, Úr városába, vissza a régi életébe. Ott városban lakhatott volna, biztonságban, úgymond, de hát neki az Úr nem ezt adta.

Ha már a fogság népe is mennyi mindent megtapasztalhatott Isten szava hűségéből, megbízhatóságából, ahogyan az Úr beteljesített sok mindent az ezékieli látomásból, a fogságból való hazatérés után az ószövetségi népének, milyen lehetett a beteljesedés, amikor eljött a messiási ígéret. Ezt mi ismerjük, mert mi már ez után vagyunk, mi már az újszövetségi kijelentést is ismerjük.

És, hát, itt nem szabad mással kezdeni, mint egy drága igével, amit jól ismertek. A Korinthusi 2. levél 1. részének a 20. versében Pál apostol azt a kijelentést írja Jézusra vonatkozóan: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné, az Isten dicsőségére...” – és ott van ez is – „... mi általunk.” Jézusban valamennyi ígérete Istennek – Ószövetségben, Újszövetségben, és amikor eljön az Úr Jézus, akkor is – igenné és Ámenné lett, Isten dicsőségére mi általunk. Ez a „mi általunk” itt az ezékieli próféciában ezért fontos, különösen személyes abban, hogy az Úr ígérete öröksége országa nagyon személyesen érintette az ószövetségi népet is.

Az Úr Jézus maga meghirdette. Márk evangéliuma 1. rész 15. verse: „Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.” Jézus személyében eljött az Isten országa. Ezt még a Sátánnak is komolyan kellett venni, ezért mondta az Úr Jézus: „Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül érkezett hozzátok az Isten országa.” Amiről Ezékielen keresztül is az Úr ígéretet tett.

Ugyanakkor Jézus maga beszélt arról, hogy az ő országa, mint Isten országa, eljövendő is. Eljött, de még nem abban a teljességben, ahogy eljövendő lesz, amikor ő eljön. Ne felejtsük el, hogy a tanítványai az Úr Jézusnak ott a mennybemenetelénél meg is kérdezték tőle, hogy: „Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek?” Most lesz valami nagyon jó földi valóság? És Jézus – emlékszünk – azt mondta, hogy: „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim...” És elmondja, hogy merrefelé: Jeruzsálemtől kezdődően a föld végső határáig.

Máté evangéliuma 18. rész 20. versében az Úr Jézus elmondja, hogy ahol ketten, hárman összegyűlnek a nevében, ő ott van köztük, ott az Úr. János evangéliuma 21. rész 7. versében – a feltámadás történetek egyike –, amikor nem tudnak halat fogni Péter vezetésével, aztán az Úr Jézus megáll ott a Genezáreti tó partján, megszólítja őket, mondva, hogy hova vessék a hálót, és hatalmas tömegű halat fognak. És az a tanítvány, akit az Úr szeretett – tehát János – odasúgja Péternek, hogy az Úr van ott, ott az Úr. Jézus személyében az „ott az Úr” kijelentés a szó legteljesebb értelmében megvalósul.

Az Immánuel méltóságjelző az 'él' kifejezéssel az Isten szót használja: 'immánu él' – velünk az Isten. Most az Úr Jézus személyében mégis, mint méltóságjelző, hadd erősítse azt, hogy Jézus az a valaki, akinek a személyében velünk az Isten, nagyon valósággal. Hol volt Jézus velünk? Hol volt az isten velünk? Hol volt ott Jézus? Hát az ígéret földjén. Jézus az ígéret földjére jött el valóban.

Az a Mózes, aki csak a szemével láthatta az ígéret földjét, emlékszünk, ott a hegytetőről megmutatta neki az Úr az ígéret földjét. Nem mehetett be, de láthatta. Neki ez megadatott. Ugyanez a Mózes közben persze meghalt, eltemette az Úr maga, de aztán mégiscsak láthatja a szemével, saját szemével az ígéret földjét, hiszen a megdicsőülés hegyén ott van Jézussal meg Illéssel ő is. Átéli a messiási ígéret beteljesedését. Még nem a kiteljesedését, pedig Mózes már meghalt, tehát Mózes már valamit átélhetett abból, hogy milyen az, amikor az Úr embere, a hívő ember e földi életet itt kell, hogy hagyja, a teste itt marad, el kell temetni, de a lelke az Úrnál van. Aztán mégiscsak valamilyen titokzatos módon, de ott van a megdicsőülés hegyén. Milyen lehetett Mózesnek beszélgetni Jézussal, átélni azt, hogy ott az Úr. És ott még Jézus előtte volt a kereszthalálnak és mindennek, amit neki el kellett végezni.

Csak emlékeztetőül: egy héttel ezelőtt nagyon hangsúlyos volt, hogy a templom képével leírt drága kijelentések arra utalnak, hogy ez a templom azért is

van, egyrészt, hogy az Úr ott legyen a népével, de másrészt, hogy ott áldozatok legyenek, és az áldozat Jézusban beteljesedett. Amikor pedig eljön az Úr Jézus – ahogy a Jelenések könyve végén látjuk –, akkor ez az ígéret földje már akkora méretű, hogy igazából így kell mondani, hogy az Új ég és az Új föld. A Jelenések könyve 21. része így indít: Új ég és az Új föld. De aztán a központja egy szent város, az új Jeruzsálem, amely új Jeruzsálem, szent város aztán a menyasszony képével is az Úr népe. Annyira személyes az Úr és a népe közössége, hogy a képeket halmozza: menyasszony, szent város, új Jeruzsálem, az Új égen és az Új földön. Ott az Úr, és ott van az Úr népe övele.

A szent városnak, az új Jeruzsálemnek a kapui azzal a kijelentéssel leírva, ami az Ezékiel könyve végén van – itt felolvastam, hallottuk a pátriarkák neveit –, ott pedig utalással történik, de erre a szakaszra. De már elmondja, hogy a város alapjai pedig a tizenkét apostol, Jézus tizenkét apostolának a nevei, mert ószövetségi és újszövetségi időkben is az Úr teljes népe.

Hallottuk: az új Jeruzsálemben, a szent városban nincs templom, mert maga az Isten és a Bárány annak a temploma. Az „ott az Úr” ezékieli kijelentés pedig, elmondtuk, hogy mennyire személyes és mennyire közel az Úr jelenléte az övével, nemcsak a dicsősége, hanem az Úr maga. Ezt már csak úgy lehet fokozni, mikor azt mondja a 22. rész 4. versében, hogy az övéi, akik ott vannak vele mit élnek át? – „És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz.” Az Úr orcáját látják, Istennek és a Báránynak, lehetne így mondani tehát: a Szentháromság Isten titkát úgy, hogy az arcát látják. Annyira személyes a közösség, hogy az Isten arcát látni, a neve meg a homlokukon. A Szentháromság Istennek vagy lehet, hogy nekünk most még az a személyesebb, hogyha így mondom, hogy Jézus Krisztusnak a neve, de a Szentháromság Isten valóságában. A neve a homlokukon – ennyire szoros ez a közösség.

Az ószövetségi kijelentésben a bátorítás, vigasztalás arra utal, hogy ott az Úr. A Jelenések könyve pedig, amikor mindezt bemutatja, már úgy teszi, hogy lássuk meg mi is, hogy ott vagyunk mi is. Ott az Úr, és ott vannak az övéi – és az Úr ezt akarja a szívünkre helyezni, az ószövetségi népének is. Nekünk is ígéret mindaz, ami a Jelenések könyvében az ezékieli próféciából kijelentésre került. Nekünk is van örökség, ahogy Ábrahámnak, Ezékielnek és a többieknek. Nálunk is igaz, hogy ha meghalunk, ha meghalánk, mert Jézus addig nem jön el, akkor a hitben elhunyt szeretteink meg mi is tapasztalánk valami előízét annak a lelkünkkel, hogy mit jelent ez a titok. De a teljes valóság Jézus eljövetelekor, feltámadott testben.

Az újszövetségi népnek pedig, ha mindez igaz – márpedig igaz, mert Isten megesküdött és esküvel megígérte –, ami az ószövetségi nép számára lelki valóság volt, nekünk is lelki valóság, csak már a beteljesedett ígéret alapján is. Csupán nem teljesedett ki, de már beteljesedett. És akkor az Úr Jézusra vonatkozó kijelentésből az „Isten dicsőségére mi általunk”, akkor mi általunk – te általad, én általam, közösségileg is és egyénként is – hogyan valósul meg, hogy ebben a földi életben, ezen a földön átélni azt, hogy de nekünk ez az ígéret földje a szó fizikai értelmében, és mi is várjuk a lelki ígéret földjét.

Zsidókhöz írt levélben le van írva a 3-4. részekben, hogy hit által mi beléptünk, bementünk a nyugalomba. Bent vagyunk az ígéret földjén a szó lelki értelmében, Isten országában Jézussal. Ezért mondta Jézus, hogy: „Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.” Ez a kijelentés a 37. Zsoltár 11. verséből van Jézus szavaiban. És a 11. vers ott a 37. Zsoltárban békességről is beszél: nemcsak a szelídek öröklik a földet, hanem nyugalomban élnek, békességben. Pedig mennyi baj van, mennyi keserűség, mert még ezen a földön nem teljesedett ki az, amit Isten ígért az ezékieli próféciában is esküvel. És mégis igaz, mert velünk az Úr, ott az Úr.

Ezért mondta Jézus: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” Vagy: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak majd nektek.”

Most őszi érettségi időszak volt, lesz majd felvételi a diákoknak. Hova menjen továbbtanulni, dolgozni, ha diplomázott a fiatal? Hogy legyen a nyugdíjas évünk, ha nyugdíjba kell mennünk? Hogyan éljük meg most a negyedik hullám súlyosbodása idején az élethelyzetünket? Annyi mindent lehet mondani, ami arról beszél, hogy mi még ebben a földi életben élünk, de Isten országában. Magyar hazában, de Isten országában. Nekünk is drága reménységünk van.

Az Úr bátorítani akar téged is és engem is: hiszed-e hogy ott az Úr, azaz itt az Úr velünk? Most is az Úrral élünk. És minden ígéret, amit be akar az Úr teljesíteni általunk is, Isten dicsőségére és – ahogy egy héttel ezelőtt is befejeztük – az elveszetteket menteni akaró isteni szeretet megnyilvánulása miatt. Miért nem visz el bennünket az Úr magához? Mert még sokan vannak, akik nem ismerik ezt az Urat. Hogy jöjjenek, és ők is legyenek azok a jövevények, idegenek, akik most még lehet, az Úr ellen vannak, de bármikor megismerhetik őt.

Jézus hívása is hangzik még a Jelenések könyvében is, amikor az ő Lelke, a Szentlélek és a menyasszonyi nép hívja megtérésre az elveszetteket: „És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” Mert most lehet az Úrtól az örök életet, a kegyelmet, a bűnbocsánatot elfogadni, elnyerni. Ha eljön Jézus, akkor már nem lehet megtérni. De most még igen.

Az Úr népeként pedig, mint közösség is, mi ennek az Úrnak lehetünk a hirdetői életünkkel is, természetesen szavunkkal is. Ha látják rajtunk, hogy hogyan éljük meg a földi életünk örömeit vagy bánatait is, de az Úrral, és ezen keresztül az Úr Jézus hívja az elveszetteket ma is. Adja az Úr, hogy ennek az öröme, reménysége betölthessen bennünket.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus is ebben a földi életben élte meg mindazt, amit neki kellett az esküvel tett ígéreteid beteljesítése miatt. Köszönjük, hogy valóban őbenne, ő általa a te valamennyi ígéreted beteljesedett. És köszönjük, hogy ki is teljesedik majd.

Magasztalunk, hogy nekünk már nem csupán az ószövetségi ígéret áll, hanem az újszövetségi kijelentésed is.

Kérünk téged, hogy ennek az örömében hadd legyünk akkor is, ha esetleg fájnak dolgok, akár fizikai, akár lelki. Hadd lehessen számunkra vigasztalás és bátorítás a te jelenléted, hadd érezzük ezt át.

De segíts így téged képviselni az elveszettek között valóban. Akik idejönnek a gyülekezet közösségébe, hadd érezzék át, hogy itt vagy.

És köszönjük neked, hogy a te igéd is szól, és a veled és az egymással való szeretetközösségben is meg lehet tapasztalni, ki is vagy te.

Kérünk téged, segítsd a beteg testvéreinket. Köszönjük, hogy még a halálos betegségben is te megtartó Úr vagy számunkra.

És hadd kérjük, hogy vigyázz ránk is, szereteteinkre, a gyülekezeti tagokra, de különösen az idős testvéreinkre a Covid-helyzet súlyosbodása miatt. Köszönjük, hogyha ettől megszabadítasz majd.

Áldunk téged, hogy itt voltál és szóltál. Szeretnénk ennek az örömében élni, hazamenni innen, pihenni az estében.

És köszönjük, ha újabb nappal ajándékozol meg bennünket itt e földi életben. De hálát adunk azért is, hogyha eljön az Úr Jézus. Köszönjük, hogy te időben fogod őt elküldeni. Ennek az örömében is hadd legyünk mi élő reménységben te irántad.

Ámen.

Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdetől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat. (Ézsaiás 46,9-10)

398. ének

1. Úr lesz a Jézus mindenütt, Hol csak a napnak fénye süt,
Úr lesz a messze tengerig, Hol a hold nem fogy s nem telik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.